

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló” a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általalok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló” cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhhoz, 1895. március 6-án.)

Előfizetési árak:
1 évre 12 kor., 1/2 évre 6 kor., 1/4 évre 3 kor.
Egyes szám ára 10 fill.

Felelős szerkesztő:
BILKEI FERENC.

Megjelenik: kedden, csütörtökön és szombaton este.
Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Szent-István-ter 1.
Egyes számok kaphatók: a dobánytársaságban.

Thermopylae.

(*) Adáz harc folyt mult héten Pécs városában. A Szabad Tanítás Országos Kongresszusa óriási erővel nőtte ki magát s ahol a kulisszák mögé nem látó nagyközönség nem várt egyebet akadémikus előadásoknál, teoretikus problémák feszegetésénél, ott a keresztény világnézet képviselőinek kicsiny, de elszánt csapata késhegyig menő küzdelmet állott négy napon át a legtúlzóbb anarkista és szociáldemokratá elemekkel.

A Szabad Tanítás Kongresszusa úgy tűnik fel nekem, mint egy modern Thermopylae, melynek bejáratánál önfeláldozó bátorsággal védelmezte a keresztény magyar kultúra kincseit Prohászka Ottokár dr. az ő kisdud csapatával.

Büszkén látjuk, hogy a mi Leonidasunk nem yézett el a harcban s dacára a nagy lármának, Jerikó falai nem dőltek össze. Az ellenség kívül maradt a bástyákon s a magyar Szabadtanítás ügyét Pikler, Kúnyi és Klárik elvtárs kompániája nem fogja monopolizálni.

Fiatal korom óta sokat hallottam ezt a kifejezést: *Sion brei*. A püspököket szokták e címmel ékesíteni. Öszintén megvallom, a nagy egyházpolitikai harcok óta impozánsabban nem láttam püspököket harcolni

az egyház érdekeiért, mint dr. Prohászka Ottokár ott a pécsi kongresszuson. Pár hét alatt kicsiny, de súlyos fegyverzetű és elszánt csapatot gyűjt maga köré az ország elsőrangú keresztény tudosaiból, lelkes papjaiból és a Széchenyi szövetség derék keresztény ifjaiból s aztán élére áll annak a seregnek, mely tisztjeit a Giessenwein Sándorokból, Kiss Jánosokból, Platz Bonifácokból, közkatonaít a Reichardt Tamások, Vass Józsefektől toborozta, hogy festével, nagy szellemének egész erejével védelmezze mindnyájunk legszebb érdekeit egy minden tisztességérzetből kivetkőzött, a társadalmi illendőség legelemibb szabályairól is megfeledkezett maratólochad ellen.

Szép, fenséges volt ez a négynapos küzdelem, de tanulságos is.

Megértettük, megtanultuk azt, hogy ha a jövőt a magunk számára biztosítani akarjuk, *ki kell állnunk a porondra*, fel kell vennünk az élénk dobott keztyűt, bele kell vegyülnünk a modern élet forgatagába.

Lejárt az ideje annak, hogy a „pudica mimoza” szerepét magunkra öltve visszavonuljunk légmentesen elzárt ajtóink mögé és onnan szemléljük a gonosz világ romlását s az ellenség előretörtetését. Ha nem adunk életjel magunkról, egyszerűen nem vesznek észre bennünket, vagy legfeljebb úgy beszélnek rólunk, mint öreg, kiaszott

mumiákról s rövidesen múzeumba raknak bennünket.

De ezzel kapcsolatosan másra is megtanított bennünket a pécsi kongresszus.

Hiányosan szervezett hadsereggel lehet harcolni, lehet dicsőséget szerezni, de diadalt aratni nem.

Ha végig nézem annak a pécsi kongresszusnak a lefolyását, összeszámlálom: a keresztény világnézet nevesebb védelmezőit, szomorúan konstátálom, hogy a tiz ujjam untig elég ehhez a művelethez. A mieink, a fehérváriak négyen voltak, hozzájuk csatlakozott néhány előkelő név viselője Pécsről és Budapestről és ezzel végeztünk. Hát az ország többi katolikus tudosa hol maradt? Katolikus tanárainknak, az ország keresztény kulturája ezen elsőrangú hivatásos kordozóinak, katolikus köreink képviselőinek neveit hiába kereselem. Pedig micsoda erő, micsoda imponáló hatalom lett volna a katolicizmus ott Pécsen, ha tudatában lettünk volna azoknak a nagy érdekeknek, melyek körül a harc folyt! Micsoda vas ököllel lehetett volna szétütni abban a jórészt analfabéta vagy legalább is unittelligens bandában, melyet a szociáldemokrata vezetőség összetoborzott és a kongresszusra leküldött!

No de sebay! Hála a keveseknek, kik éberségükkel utját állták a szabadkőműves

Mikor köszön a fészületnek?

— A Fejérmegyei Napló tárcája. —

A Kendi-Rózsikák házikója előtt az utszelen egy régi fészület áll. Rajta az Isten-ember képe, egész alakja — megrongálva az időtől, naptól-vihartól barnitva, tépve-szagatva, mert mikor a ház lakói a leborult esték feketesége, villámlo férgetgei elől a széles eszterhéju tető alá menekülhettek, s boldogan szöttek fontak, regélték: a régi fészület akkor is künn volt a viharban — a leereszkedő felhő foszlányai érték, a szelek meg-megingatták, az omló zápor-végig folyt rajta.

A lehajlott fejű szent alak akkor is kiterjesztette karjait, mintha óvna lent a kereszt tövében, a rács között a fésb, bomló, bokrosodó virágokat — mintha feje lehajtása is szorgos vigyázásából eredett volna. Künn volt a fészület mindig — és estéknél békében, boldogságban dolgoztak, mosolyogtak a bentlakók — biztak hogy hatalmas örök van odakint és nem gyújtja föl az ég lángja a házuakat.

Szerették is a szentelt fészületet.

Szerette különösen a lány, Rózsika. Ő ültette gyomláta azokat a rács közti virágokat... s azonkívül reggelénként friss virágfüzérrel kötötte át a megszegezett lábakat.

Hisz tudom ugyanis, édes Jézusom, hogy téged sem azok a szegrek tartottak a keresztben, hanem a te szereteted...

Ez erősebb volt, mint te magad...

Ezekkel, a virágokkal, pedig nem inkább oda kötözni akarlak téged...

Sokszor így beszélgetett magában a leánya. Epp most is, most reggel, amikor a falu szép legénye, Szálás Pista köszönti őt.

— Jó reggelt, Rózsika — szölt félre csapott kalapja felé nyulva.

— Fogadj Isten, Pista bátyám (csak különös megítézés miatt szokták a bekefalviak egymást így atyafiságosan szólítani, különben nem rokonok.) Hanem bizony jól tenné kelmed, ha a Jézusnak megemelné a kalapját... Nekem ugyan soh'se tegye, én kinéztem a szeméből, hogy tisztel-e, vagy nem, hogy gögből nem bírja-e kelmed a jobb kezét a kalapjág, vagy elgondolkozik. Nekem úgy szalutálva is jó, úgy is fogadom, hisz tudom, kelmed katona volt... de biz' a Jézusnak mégis csak emelle meg a kalapját szive beszédeje szerint, Pista bátyám.

A falu szép legénye megállt s egy kicsi gondolkodó után szölt csak.

Valami mosoly volt az arcán s valami nevetés a hangjában... olyan gunyféle, de mégsem volt egészen határozott, mert a tisztelet is a lányka iránt kiértett.

— Hát ne olyan sértetten, hügám! Hisz tudhatnád, hogy én az Istennek ellensége nem vagyok... de hát annak a rothadt, rongyos fának csak nem köszöngetek. Jártam én ország-szerte, míg katonáskodtam s láttam ennél szebb képet is, de egyiknek sem köszöngtem. Csak nem leszek az ácsnak a boldondja, hogy ő összelákol egy faragást s én egyenesen neki fussak és köszöntsem...

Olyant nem csinállok... az a fa úgy sem érez, nem fogadja... miért tegyem...

— Miért... miért? Hát mert meg van szentelve...

— Meg van szentelve... ismételte a legény. Hát a határ nem megszentelik-e minden Buzaszentelőkor? Nos, én menjek neki minden buzakalásznak s köszöntsem, ugy-e, hogy „jó reggelt”... Hallottam is néha, hogy te beszélget a keresztfához... No hát ez mitől jó? Én aztán nem csinállok olyant.

Egyre diadalmasabbá vált a beszédes legény mosolygása. Győztesnek érezte magát a vitájában, föltartotta a fejét és összevonta a karjait nagy önértetében, hogy most tán nem akad szó a virágainál babráló lány ajakára.

Hanem mégis furcsán esett neki ez a pár kitérő szó:

— Olyankor én a mindenütt jelenvaló Istennek beszélgetek... De majd fog kelmed még köszönni ennek az én fészületemnek... Nem hiába szeretem, gondozom. Isten áldja.

Elibucsuztak. Még mosolygott a lány is valamijén, de gyönyörű mosolylyal, szép piros orcával. S ez a jelenet belopta magát a diadalmasan távozó szép büszke legény lelkébe, emlékeztetébe.

Men' meg el az utja a virágos tövű keresztfa előtt, de aztán, mikor már nagyon sokszor látta, hogy a gyomlálgató, vagy virágot kötöző lány, mihely őt közeledni pillantja meg, mindjárt valami bemenőt keres, talál, öntözö vizért, piszkáló vaskőért s holmiért besiet az udvarra, mintha nem várná az ő köszönését. Meg tudta

Mai lapunk 4 oldal.

00000470

szociálista manővernek, nem vesztettünk semmit. Igazainkat megvédelmeztük, a tisztességes elemek rokonszenvét megnyertük, az elbizakodott ellenség szárnyait tőlünk lenyirtuk. Mindenekfölött pedig pörére vetkőztetve odaállítottuk a magyar közvélemény színe és ítélőszéke elé a Piklerék és Jásziék egész pereputtyát a maga gyalázatos törekvéseivel egyetemben. S ez nekünk egyelőre elég.

Hanem, mivel kétszerkettő négy, hogy Pikleréket kis játékaik megzavarása nemcsak hogy le nem hangolja, sőt újabb támadásra sarkalja, jó lesz, ha mi is szárazon tartjuk a puskaporunkat s addig is, míg az igazi nagy küzdelem elérkezik, ébredünk és szervezkedünk.

NB. A fentebbi sorok megírása után jelent meg egyik keresztény napilapunk hasábjain egy közlemény, mely meglehetősen tapintatlanul és kíméletlen hangon bírálja és helyteleníti a pécsi küzdelemben résztvevő katolikus tudósok s első sorban Prohászka püspök szereplését. Sajnos, nagyon megszoktuk már, hogy legelső sorban sohasem ellenfeleinkkel, hanem barátainknak (?) a jóakarát mezébe öltöztetett kíméletlen kritikájával kell harcolnunk. Régi katolikus virtus, hogy mindenki a saját patentírozott gondolatait akarja másra erőszakolni. A testvérharcot kerüldők, nem foglalkozunk érdeme szerint annak a lapnak a kritikájával, melynek felvívogoztalása, elterjesztése érdekében talán senki ez országban többet nem tett és nem tesz, mint Prohászka püspök.

Mindössze csak annyit jegyzünk meg, hogy manapság azt a reverendát akkor is leköpi, ha üvegsekre nyben tartja is a tulajdonosa, tehát kár azt olyan nagyon őrizni, (nem is említve különös okulás céljából, hogy az Athánázoknak, Domonkosoknak, sőt az Ur Jézusnak sem voltak finomabb lelkű ellenfeleik, mint a mi szociáldemokratáink és mégis szóba állottak velük az igazság érdekében); meg, hogy

ez magyarázni magának, hogyha nem tiszteli kalaplevéve a Jézus megszentelt fáját, hát ne várja a lányka köszönését se. Elkerülte a mezei ösvényen a keresztfát... sokszor a mezőn — hogy ne bujkáljon senki se előle.

Egyszer csak nem kellett betérnie a mezei nyirkos ösvényre, amint szokott munkájára indult. Nem kellett letérnie, mert már messziről, a a gárgyás kuttól látta, ahol az ösvény torkollik, hogy a régi feszület körül nincs ott a gyomláló Rózsika... senki sincs ott... tehát nem fogja zavarni. Biztosan elmentek a közfalvi esküvőre, mert félig-meddig rokonságok is oda, hát elmentek s most Szalás Pistának nem kell a lucskos réti ösvényt járnia, elmeget a kereszt előtt köszöntés nélkül s anélkül, hogy zavarna valakit, hogy beüzné az udvarra, hogy belenézne azokba a máskor oly édes, most nehezeltő szemekbe.

Igy nyugodtan ment. Utóvégre is ő nem ördög, hogy kerülne a keresztet. Tehát nyugodtan ment, de nem köszöntötte a keresztet, bár már emelkedett a karja, valami titkos erő készítette. De hiába. Az ő katonasági daca legyőzte. És le másnap, harmadnap s úgy ment el a virágos tövű feszület s tornácos ház előtt. Le voltak függözve az ablakok.

— Ejnye, de sokáig lakodalmaznak a másfaluban! — gondolta — hogy még nem jönnek haza. Már hervadtak is a virágok a rács között, a lábakon való fűzér pedig éppen összeszáradt, már em hirdeti piros rózsáival, hogy közelben van a kötözője.

bolond ember az, aki csak a maga kis virágos kertjét apólgatja, öntözgeti a helyett, hogy némelykor megfogná a furkósbotot is és szétütné a kert virágait taposó duvadak között. Elvégre azt hisszük, a katolikus külön szervezkedés is csak arról lesz jó, hogy az ellenféllel sikeresen szembe szállhassunk, ha jön a nagy harcok ideje.

ÜJDONSÁGOK.

Időjelzés: enyhe, nyugaton elvélve csapadék.

— **Október 6.** A gyászos dátum, véres tragédia átkozott emlékéit ujítja fel a magyar nemzet sajnó, elcsigázott lelkében. Nem kell felújítanunk a történet évlapjait s panaszos hangon beszéli el lelkünk siralma a sötét nap verbe fojtott eseményeit. 13-an a nemzet legjobbjait vértanuhalált haltak az igazságért, a hazáért csak annyiban, hogy a haza ügye, az igazság ügye volt. Erőszak ült leletük diadalt... de az ő diadala nem volt diadal. Erőszak, bitor jogfosztás ölte meg őket... örök gyalázat rájuk... de a vértanukra... megdicsőülés, reánk büszkeség. Panaszosan zug az öszüszél, talán, mert az aradi sirmezőről jöve, a sírok beszédét hozza. Mi pedig szeretnénk sirni fájó könyveket a 13 sirhalomra.

Városunk kegyelettel ülte meg a nagy napot. Reggel 8 órákor gyászmise volt a barátok templomában. Sokan mentek oda emlékezni és imádkozni. Ott voltak az öreg honvédek, a városi hatóság és a tanuló ifjuság. Az ifjuság külön is ünnepelt. Jól esik látni a honfűsűg nevelő munkáját. Hiszen a hazaszeretet legfenségesebb katedrálai azok a sírok...

— **Meghalt a remetei koldus.** Budapest szomszédságában fekszik a fővárosiak által is igen sűrűn látogatott kegyhely „Mária-Remete”, melynek a napokban elhunyt és nagy részvét mellett elcsirátott lelkészét nemcsak a főváros kiránduló közönsége, hanem városunkból is igen sokan ismerték és tisztelték. Ez az érdemes lelképásztor Werger Mihály pesthidegkuti plebánus volt, ki-

Egész bátor, szilárd lépésekkel haladt el minden reggel a szép legény szokott munkájára a faluvégre.

Pedig közelben volt a gondos kötözgető, csak hogy ágyhoz kötötte őt a betegség és az ő lonnyadó kezei ezért nem tudtak öntözni, frissíteni, új virágot fűzni a száradtak helyett.

Lázban volt, nagy lázban, azért függözték be az ablakokat, hogy ne sértse a napfény... Oly hamar jó a betegség!

De elszédült, megtántorodott az erős, magas legény, amint jött szilárd lépéssel. Jött-jött és a szél meglebentette a tornácra — feketét.

Egy pár pillanatra előlöt a szívverése és azután, mintha ki akarná pótolni rendetlen ütésekkel — üzte a fiut a ház felé... a kapun át a tompán sugdosó, pirosra sirt szemű, lassu árnyként mozduló népség közé.

— Az áldott jó leányka... Hogy szerette a feszületjét! Utolsó gondja is az volt s a tövébe kívánczított temetkezni... — panaszkodtak egymásnak.

Most köszönt a legény is a korhadó feszületnek, nem ellenkezett emelkedő karjával, levette kalapját, s szótolt is hozzá, hogy:

— Tán itt jár körötte a lelked... Hát engedj meg, jó leányka, soh'se leszek többé dacos.

Bement a kiterített lánéhoz és senkinek se volt oly nagy szomorúsága, mint neki.

Zsiga.

ról sokan igen találóan mondták: Mária-Remete koldusa. Akik 15 évvel ezelőtt ott jártak Remetén, még a maga siralmas állapotában láthatták a régi dűledező kápolnát, melynek valóban szépsége volt: már olyan pusztában kiáltó profétára, kinek száva visszhangzott a zarándokok szívében. Derék-paptársunk volt az a proféta, ki a legnagyobb közönnyel is szembezállva nem szűnt meg kérni, könyörögni és kopogtatni a szívek kapuján: „Adjatok a szent Szűz templomára!” Es ime, amiről ezelőtt még álmolni sem mertünk, azt megvalósította „a remetei koldus”-12-évi koldulás által. Remek templom áll most a kies vidéki kegyhelyen, melynek égre törő tornya már messziről hirdeti a szent Szűz tiszteletét, és a fáradszató remetei koldus dicséretét. Legyen áldott emléke!

„Nos tecta fovebimus ossa,
Titulum et frigida saxa
Vitis et fronde frequenti
Liquido spargemus odore.”

A temetés, melyet Bulics Ferenc ker. esperes végzett, nagy részvét mellett folyt le. A budai vidéki papság teljes számban ott volt. A Mária-Remete egylet is képviseltette magát tevékeny elnöke Szentkirályi Antal pápai lovag elnök és választmányi tagjai által. A patronatus részéről Steinbach Tibor volt ott családjával, ugyszintén Mutnyánszky kir. táblabíró és családja és számos fővárosi és környékbeli tisztelője, hűveinek pedig apraja nagyja az előjárósággal az élén. A sírnál ifj. Angeli Márton pilisvörösvári plebánus bucsuztatta el az elhunytat magyar és német nyelven.

— **Közzgyűlés a vármegyénél.** Fejérmegye törvényhatósági bizottsága ma tartotta ez évben utolsó közgyűlését, utolsót, hacsak valami rendkívüli körülmény nem ad sürgős anyagot rendkívüli közgyűlés összehívására. Gyéren jelentkeztek a törvényhatóság tagjai, a még mindig dolgozó szűretelő, szántó-vető falu fogva tartotta a bizottsági tagok egy tetemes részét. Pedig választás is volt! Választás — ez a gondolat mindig pozsgésbe szokta hozni a magyar ember véréit és ma semmi izgalom a főispáni szóra, mely a választást elrendel. Talán mert: úgy is tudta mindenki a várható eredményt. Egyhangu választásból nyerte el Apt Ödön a Salamon báró üresen maradt árvaszéki ülnöki széket s utána fokozatosan ifj. Havranek József II.-od aljegyző, Kukorelyi Béla II.-od szolgabíró, Meszlényi Béla közigazgatási gyakornok. Nyomban le is tettek a hivatalos esküt. S ezzel megcsappant az a gyöngye érdeklődés is, mely a közgyűlés iránt megnyilvánult.

A közgyűlést még 10 óra előtt néhány perccel megnyitotta az elnök Széchenyi Viktor gróf főispán. Ettől kezdve gyors egymásutánban pergett le a program. 12 órára már elolvadt a 400 pontból álló tárgysorozat.

A Szent György kórház táblája szövegének kibővítését elrendelték.

Győr vármegye feliratát az országgyűléshez március 15-ének törvényileg nemzeti ünnepévé való nyilvánítására, ugyszintén Arad város közönségének áttartat a szabadság napjának országos iskolai ünnepévé való tiszteletben tartólólag terjesztették fel az országgyűlés elé.

Következett volna Horváth Gyula dr. képviselőjének, melynek tárgya a kormány üdvözlése lett volna a kiegyezésben tanúsított derekas magatartásáért, ez azonban tárgyalásná vált.

Háromszék vármegye átirata, mely az alkoholizmus korlátozását javasolja, pártolásra talált. Szücs Jenő alispán egy hónapi szabadságot kapott.

Havass Rezső dr. kir. tanácsos ismeretes és tisztelteméltó buzgalommal dolgozik azon, hogy a jogilag Magyarországhoz tartozó Dalmácia egyesüljön az anyaországgal. Legújában ez ügyben felirt a képviselőházhoz. Az iratot pártolás végett megküldötte a törvényhatóságokhoz is. Egyértelmű lelkesedéssel pártolólólag terjesztik fel a közgyűlés a képviselőházhoz.

Zemplén vármegye törvényhatósági bizottsága feliratot intézett az országgyűléshez, melyben a büntetőtörvény hatályának a katonákra való kiterjesztését követeli. A törvényhatóság egyértelműleg hozzájárult a felirathoz, mert a katonák szuverenitásának megszorítását üdvösnéki látja. A katonaság ne képezzen államot az államban. A polgári törvények órá nézve is kötelezőek legyenek

A nagyvelegi ág. ev. iskolának 1000 koronával való segélyezését rendelte el a közgyűlés. Nagyerkátai község a szolgáegyházai megállóhelyet rendes állomással akarja kibővíteni. Erre 5000 koronát szavazott meg. A község határozata jóváhagyást nyert.

A dalias időkben Nagyigmádon esett vértanú emléké szobrával öröklük meg. A közgyűlés lelkesedéssel ad 100 koronát az emlékműre. Egyik megyénkbeli plebános szintén Nagyigmádon halt hősi halált a szabadságért.

Szabolcs vármegye átiratot intézett a honalapító Árpád-emlék felállítását iránt. Az átiratot pártolólag terjesztik fel a képviselőházhoz.

Ungvármegyei közönség Bercsényi Miklós szobrának költségeire gyűjtést rendelt el. A törvényhatóságok küldött gyűjtőit kiadják a főszolgabíráknak.

A gyermekvédő menhely bizottságába beavastották Kenessey Gyulát és Detrich Zsigmondot.

Tác község határozata az anyakönyvvezetési díjakat egyszersmindenkorra átengedi a jegyzőnek. A törvényhatóság a miniszter rendelete értelmében feloldja a község határozatát.

Pozsony város átirat a cukor-kartellek megszüntetése és a cukortermelési adó leszállítása tárgyában. Az átiratot pártolásra ajánlják az országgyűlésnek.

Most egyik legérdemesebb pontja következett a tárgysorozatnak. Reiner Zsigmond dr. könyvet írt, melyben kimutatja, hogy az Erdély részén lakó magyar ajku gör. keletiek magyarsága veszélyeztetve van. Rendesen oláh nyelvű pap kerül lelki ügyeik vezetésére, ki teljesen kiforgatja őket nyelvi hagyományaikból. Ennek megszüntetésére magyar egyházak felállítását hozza javaslatba. A javaslatot lendülettel, lelkes szavakban ajánlotta elfogadásra Kenessey Gyula s a törvényhatóság ez értelemben határozott.

Végül a Szent György kórház jövő évi költségvetésével kapcsolatban került felszínre a kórház orvosainak és tisztviselőinek a kor igényéhez mért fizetés rendezése. E szerint az igazgató-főorvos-fizetése 3000 koronáról 3800-ra, az osztály-főorvosoké 2400-ról 3200-ra, az orvosoké 1000-ról 1200-ra a gondnoké 1600-ról 2200-ra, az ellenőré 1200-ról 1600-ra, a díjnoké 1000-ról 1200-ra, a gépészé 1200-ról 1600-ra, a kapusé 740-ról 900-ra emelkedett.

A fizetésrendezés jóváhagyása után a községek zárszámadását tárgyalták le néhány szóval s a közgyűlés véget ért.

Szövetkezetek Szövetsége. A megyénkben levő szövetkezetek, eddig számszerint 25 a szövetkezet elnökeinek háhatósabb védelme céljából szövetségre léptek. A nagyszerű eszme Széchenyi Viktor gróf és Mandorff Géza báró a közügyek áldásos munkája iránt való páratlan lelkesedésében fogant. Az alakuló gyűlés ma d. u. 3 órakor volt Mandorff Géza báró, elnöklelelelt. A szövetség a következőképen alakult még nagy lelkesedéssel: elnök Mandorff Géza br., alelnökök: Koller Pál és Csontos Andor országgyűlési képvis. Titkár és pénztárnok: Ármos Jenő. Intéző bizottság: Széchenyi Viktor gróf, Eszterházy László gróf, Cziráky Antal gróf, Streit Ferenc, Csöngedy Gyula, Rácz Endre, Keresztes György, Peák Gyula, Pajzs Gyula dr., Havranek József, Szűcs Jenő, Szabó Sándor, Kéri Ferenc, Göncöl Antal, továbbá a Sárosi Segélyegylet, Vajtai Kér. Fogy. Szövetkezet, Alcsuti Segélyegylet, Sárszentmiklósi Kér. Fogy. Szöv., Tárnoki hitel-szövetkezet. Bővebben jövő számunkban.

A szabad tanítás kongresszusából. Minden kommentár nélkül adjuk le a Budapesti Hírlap két érdekes megjegyzését, a melyet a szabad tanítás kongresszusáról tett:

A szakosztályok vitáiban a nemzeti álláspont védői mindinkább homlokterbe nyomultak a minék eredménye aztán a vitaközlés szintájának az egész vonalon való emelkedése volt. Igen érdekes jelensége a kongresszusnak a katolikus klérus tagjainak szereplése. *Prohászka, Gieswein, Platz Bonifác, Kiss János, Seitel, Vass dr.* és mások főszóaláisaiban oly kiváló érzék nyilatkozik meg a szociális politika nagy kérdéseivel szemben, a mely a szélső piklerianusokat és szocialdemokratákat is arra kényszeríti, hogy előttük zászólójukat meghajtsák. Az igazi magyar sza-

badelvűség türelmessége, az emberi haladás követelményeivel megbékült szellemmel párosuló tudományos képzettség és filozófiai gondolkodás érzik a katolikus papság e képviselőinek minden nyilatkozatából.

A csöndes szemlélőnek, a ki a vitaközléseket nyugodtan végig hallgatja és eredményeit aztán tárgyilagosan elemeli, figyelmét első sorban is az a tudományos készlet köti le, a mellet a szocialista Magyarország e leendő megalapítói rendelkeznek. Majdnem kivétel nélkül az egykötényű emberek ama fajtájához tartoznak, akiket a régi tudós világ férfiai a legveszedelmesebb fajtájú embereknek neveztek. Egykötényűnek annyiban, hogy a marxista elmélet iródmalmán kívül rájuk nézve az emberi szellemnek semmi értékes, tudományos alkotása sincs.

És tudományos kultúrájuk e fokának megfelelően van berendezve gondolkozásukkal egyetemben, politikai vitaközlésük és akciójuk is. Mindegyiknek készen van agyvelejében az a formula, a melylyel egy dolgoznak, mint a szobafestő a patronnal, egyiknek csak két patronja van, a másiknak három vagy négy és így tovább. A ki nem ismeri ezt tudományos patronrendszert, a melylyel egy ügyes és tehetséges ember a tudományos szemfényvesztésnek igazi remekét produkálhatja, az hajlandó tudományos készletét elismerni s előttük meghajolni. Csaknem kivétel nélkül fiatal emberek a közélet, a tudományos fiatalágának összes gyermekbetegségeivel. A baj csak az, hogy legtöbbjük a betegségbe annyira belerögződött, hogy alig lehet reményesít arra hogy valamikor kinövik.

A szocialdemokrácia ez ifjú Magyarországnak jellemző sajátága, hogy hetvenöt-nyolcvan százalékaiban a fiatalabb magyar értelmiség *izraelita vallású* tagjaiból kerül ki. Egyenes következtetése annak az ideges sietségnek, a melylyel az az *njréteg a magyar társadalomban el akar helyezkedni*, vagyonának, energijának és értelmiségének megfelelő módon. E szerep negatív sarka annak a tengelynek, mely körül ez elhelyezkedés processzusa folyik. Pozitív sarka az az arisztokratizálódo törekvés, a mely annyira jellemzi a vagyonos izraelita vallású magyar értelmiséget, a magyar kapitalizmus majdnem kizárólagos képviselőit. A vagyonatlan magyar értelmiség izraelita vallású fiatalabb tagjai azt hiszik hogy értelmiségükhöz mért elhelyezkedésük a magyar társadalomban azért jár annyira nehézséggel, mert ez a társadalom a maga elavult irézményeivel, politikai formáival és jogrendjével lehetetlenné teszi, hogy a nemzet történeti osztályú tagjainak kivételével, az igazi tehetség benne értékéhez mértén érvényesülhessen. A társadalom alsóbb vagy vadonatúj rétegeiből előretörő vagyonatlan fiatal értelmiség lélektanának természetesen tartozik, hogy az illető saját egyéni értékét mindenki fölé helyezze.

Tanító választás. Eszterházy Mórif gróf Forna pusztára tanítónak nevezte ki Péntes István csákvári tanítót. Ez a kinevezés annyiban is érdekes, mert Péntes István volt a zámolyi róm. kath. hitközség egyetlen tanítójelöltje, a kit az Amerikába vitorlázott Csinos János helyett maguk számára megválasztani akartak. A többi jelölt, tekintettel Péntes népszerű személyére, visszalépett s így a zámolyiak másodszor is tanító nélkül maradtak.

Művész estély. Hetek óta szólt a nagy reklám dobja mellette. Nem tagadjuk, hogy magunk se hallgattunk. Hiszen a közönség érdekében valónak tartottuk tudni adni, hogy művészi élvezetben lesz részünk. Pálmay Ilka az egykori nagy művésznő a ki világkörül művészi utjából haltuként visszatért chagoytt szegény hazája földjére, hogy itt az utolsó dalait énekelje — azt ígérte, hogy először, legeslegeselőször nálunk Fehérvárott, értsük meg: Fehérvároti fog föllépni. Hát ez nem épen utolsó dolog s ezért szívesen pengettük a lantot: jöjj publikum és élvezd azt, a mi még megmaradt nekünk. És Pálmay Ilka, Kinszky grófnéval gyönyörűen megbuktunk. Pálmay Ilkának a „Modern Színház” megnyitó előadásán kellett résztvennie. Persze a rendezőség azt hiszi, hogy mi annyira „kiszárvások” s annyira naivak vagyunk, hogy elhisszük a véletlen szerencsétlenségét. Dehogy! Tudjuk mi jól, hogy Pálmay Ilka tisztában volt a maga kötelezettsé-

gével, a Modern Színházzal szemben. Ő jó volt cégernek a jegyek eladásáig. Mikor aztán a jegyeket eladták, akkor megkapit helyette. Turcsányi Olga. Szóval: parturiunt montes, mint Radó Mór mondana.

Mi azonban jó lelki közönség lévén, jó képet vágtunk a dologhoz s ha dűnyögöttünk is, ha szidtuk is a rendezést, nem adtuk vissza a jegyet és zsufolóság megtöltöttük a színházat, a páholyokat is, a karzatot is, sőt még az orkesztert is. Igyekeztünk is jól mulatni. S adassék tisztelet Paulay Erzsikének, a személyének is, meg a művészetének is. Ha ő nincs, bizony nem tudjuk mi lesz a dolog vége. Gyönyörű, királyi alak, igazi szépség. A mellett, valódi színészi előadótalentum, még pedig az igazi művészi fajtájából. Nem hiába lénya a nagy Paulaynak, a magyar színészet büszkeségének. Különösen Herczeg „Bevkvérielyozás” című darabjával pompás hatást ért el. Nem győztünk eléggé gyönyörködni és mulatni. A többi aprósága: Petőfi „Esik” c. költeménye stb. az előadói művészet remekei. Tollagi Adólfitt nem akarjuk kisebbiteni. Jöjzti ember, hiszen Pesten is felküzdötte magát a második-harmadik rendbe. A páros monológia kitűnő volt s az éneke sem volt utolsó. Batizfalvy Elzáról is tudjuk, hogy a nem épen brillians hangja mellett a lábművészet és potogás virágos mézején nagy rekordot ért el s az ifjúság tombolt is a tompa koppanások hallatára. Ez nálunk még új. De hát... — Turcsányi Olga — mit szóljunk Turcsányi Olgáról? Hm! Pedig ő lett volna a Pálmay Ilka helyettese. Hogy pazarul és gazdagon festi magát azt láttuk, hogy a halást, sőt a mód nélkül való tapsvihart is szereti, szintén láttuk s ezt különösen láttuk, sőt hogy közepesen énekelni is tud, azt is tudomásul vettük, de egyebekben — Isten tudja! — csak a jóakarát érzszakoskodott bennünk. Tollagi nagyon dicsérte, hogy milyen kitűnő vig özegey. Bár ne dicsérte volna. Legalább egy ideig éltünk volna még abban az illuzióban, hogy nincs nagy szükség a dicséretre. Végül Hájós Károly zongorajátékát és Vámos Károly ügyes szavazatát is megdicséreljük. Az utóbbi (Veisz) földi — reklámgyerekek hozták le. Eljen!

Most pedig kimondjuk: boszant bennünket nagyon, hogy annyira leumcsának bennünket, hogy annyira azt hiszik, hogy hiszen Fehérvárnak így is jó. Megjártuk alaposan Fráter Lorántal is s azontul is nem egyszer. Összehoztuk a zsufolt házat: De ne higylék a pesti nehezségre, hogy ez csak így megy: telt ház — családés felülletés. A mi publikumunk türelmének is meg vannak a maga határai. Akkor aztán hivatják ám akár Fedák Sárít, vagy akár magát a nagy Carusót is. Senkinek se fogunk hinn. Mert a helyett is Krauzt kapunk.

Gazdasági tudósító. Vértesi Lászlót a váli járásban gazdasági tudósító tisztséggel bizta meg a földművelésügyi miniszter.

A budapesti m. kir. állami felső építő- ipariskolában (Budapest; VII. ker. Thököly ut 74 számjálatt) 1907. november 1-én *kőfaragó továbbképző tanfolyam címen* egy, kétszer öt hónapos teli félévre terjedő esti tanfolyam nyílik meg. A beírás október hó 15-től 31-ig történik; a tanítás évenként november 1-től március hó végéig tart. *A tanfolyam befejeztével tanulók a tanfolyam elvégzését tanúsító bizonyítványt kapnak. A tanfolyam célja:* kőfaragó segédeknek és mestereknek alkalmat adni arra, hogy a műhelyekben tanultakon kívül még azokat az ismereteket is elsajátíthatassák, amelyekre a jól képzett kőfaragó iparosnak szüksége van, hogy megbízható és jó munkát végezhesen. *A tanítás tárgyai:* a) általános érdekű tárgyak: számtan, mértan, szerkesztő- és ábrázoló mértan; b) szaktárgyak: építési encyclopédia és rajz, alakitan és alakítan rajz, betűírás, építő-anyagok tana, kőmetszstan s a hozzá tartozó rajz, költségvetés és könyvvitelletan. A tanfolyamra felvétetnek kőfaragó segédek és mesterek, akik az irás és számolás élemben jártasok. A belépni szándékozónak erkölcsi bizonyítványt s foglalkozásukról munkakönyvet vagy a munkaadónak az I. fokú iparhatóság által hitelsített bizonyítványát kell bemutatniok. A beírattási díj félévenként 1 korona, a tandíj szintén félévenként 10 korona. Megkérésre bővebb felvilágosítás ad a felső építő-ipariskola igazgatósága.

— **A szép asszony kocsisa.** Bizony az elment a szép asszonnyal, ribicai Nemes Viktor zámolyi ev. ref. tanító feleségével együtt. Elment vele úgy, hogy nem is tudják, hogy merre vannak. Igaz, hogy senki nem is keresi őket. Mi csak azért teszünk róluk említést, hogy megkorrigáljuk egyik-másik lapírtásunknak azt a téves, vagy rosszakaratu állítását, mintha a szép asszony a postát is megkárosította volna. Egy fillér kevés, annyit se vitt el. Egyébként pedig megjegyezhetjük, hogy maga Nemesné igen előkelő család leszármazottja, a kinek sok előkelő rokona van ma is, közelünkben is. Nagyatyja Pesten előkei szerepet vitt s az unokája se volt mód nélkül. Zámolyon épen tavaly építettek egy nagyon csinos házat. Maga az asszony a selymes arany hajfával s a bájos fiatalsgával érdekes szépségnek volt nevezhető. Igazi babaasszony volt — a hogyan ismerdsei nevezték. Csak az volt a szerencsétlensége, hogy beteg volt. Régebben is, most ujában is. Az orvosok nem tudták meggyógyítani az idegét. Az ura, szegény ribicai Nemes Viktor most egész nap felejt. A kik Zámolyon járnak mostanában, nem győzik hallgatni a szép új tanítói lakásból azt az erőteljes hangot, a mely zongora kíséret mellett harsogja a zamatosnál zamatosabb józú magyar nótákat, köztük mint refrént nem egyszer azt is, hogy : gombház...

— **A város gyomra.** Az elmúlt hó folyamán a vágóhídon közfogyasztásra levágott: Bika 6, tehén 131, ökör 63, bivaly 3, növendék 23, borjú 180, juh 443, sertés 645. Összesen 1494 darab.

— **A cselneki csipke tanfolyam** ma délelőtt kezdődött meg a Kath. Kőr kistermében. A rokonzszenes munkálatok már javában folynak. Magyar lányok nemzeti motívumokkal tele szőtt munkája fogja díszíteni szalonainkat. A tanfolyat melynek sok látogatója akad városunk magyar lelkű hölgy közönségében, Czobel Aranka és Czobel Adél urhölgyek vezetik. Szontagh Aranka, a csipke feltalálója szintén megígérte közreműködését.

— **Deres.** Ez a neve a legjobb vicclapnak. Derék, pompás dolog! Minden különösebb animozitás nélkül merjük mondani, hogy már az első szám a legeslegszébb reménysegeket keltette bennünk. Ha ezután is így megy, a legjobb vicclapunk lesz. Csupa sziporka, frissesség és ügyesség. A képei is kitűnnek. A tartalma pedig oly bő és sokoldalú, hogy nem győztük elegendő bámulni. Így kell csinálni jó lapot. Nem azt várni, hogy a közönség megújíja az áldozatot és csak azért támogassa, mert illik, hanem azért, mert valóban jól kap a kezébe. A Herkó Pátert — reméljük — kiénekelhetik már. Nem kell az otrombaságait többé látnunk. A tisztelt publikum pedig fizessen elő. Nem elég csak örülni a jónak, valamelyik kaszinóban elolvasni, hanem tessék meg is rendelni. Hogy jó maradhasson, ahhoz pénz és kitartás kell. A Derest Huszár Károly szerkeszti. Megrendelhető Budapest VIII. ker. Szentkirályi-utca 21. sz. Ára félévre 6 kor.

— **Mi a szabadgondolkodás?** A szabadgondolkodók most aktuális pécsi kongresszusáról beszélget két vidéki ur. Vitakoztak, hogy mi a szabadgondolkodás.

Az egyik definiál:
— A szabadgondolkodás nem egyéb, mint az agyat megszabadítani mindenféle előítélettől.
A másik így határozza meg:
— Szabadgondolkodás az pajtás! -- ha én téged például: jó nyakon ütlek, neked szabadgondolkodni, hogy miért kaptad a nyaklevest...
Hasonló jókat a prágai kongresszus tagjainak.

— **Szegény férj!** Érdekes döntvényt hozott minap a Kuria. Egy konkrét esetből kifolyólag kimondotta, hogy az asszony Amerikába kivándorló férjét követni nem tartozik s a kivándorolt férj, a házassági törvény 77-ik §-a alapján nem kérheti felesége ellen az elválást azon a címen, hogy ez a házasság helyreállítása céljából férjéhez vissza nem tér.

— **Köszönetnyilvánítás.** A Székesfehérvári Keresztény Munkásegyletlet zászlószentelése alkalmával zászlószegmégváltás fejében a következő adományok érkeztek a zászló-bizottsághoz:

Dr. Frohászka Ottokár, dr. Klautz György, dr. Saára Gyula 50—50 koronát.
Komáromy Károly, Mayer Károly, Posits Mihály 20—20 koronát.

Debreczeni István, Gánóczy Flóris, Gerő Jakab, Karl István, Kiss Antal, Krenicz Ignác, Lajer Nándor (Előszállás), Lukács Antal, Báró Manndorf Géza, Meszlény Benedek, Mráz Verdel, dr. Nagelreiter Alajos, Nagy Alfonz, Streit Ferenc, dr. Szabady József, Szabó Ferenc, gróf Széchenyi Viktor, Szuborits Jenő, dr. Vargha Damján, Keresztény Munkásegyletlet (Vészprém) 10—10 koronát.

Almássy József 7 koronát.
Bárány Albert, Flaskár József, ifj. Hegenmacher Henrik, Imrich Viktor, Mihályi József, Trummer Sándor, Sárvári Ker. Munkásegyletlet, Villanytelep 6—6 kor.

Ifj. Csucs István, dr. Csöppenszky Mihály, Fekete Géza, Flits Miklós, Fábian István, Gerenday Gyula, Gerlits József, Grocz Kálmán, Hálnek Béla, Hirtling Kálmán, Iparoskör, Krécsy Miklós, Keresztes Zsigmond, Kereskedelmi Bank, Kristóf Károly, Kiss György, Knazovitzky Elemér, Kálmán Ferenc, Kneizits Imre, Kostyelik József, dr. Lakatos Frigyes, id. Latzkovits Béla, ifj. Latzkovits Béla, ifj. Lits Ferenc, Marschall Nándor, Mattmann Henrik, Cs. Nagy Mihály, Nagy Zsigmond, Nagy Ignác, Pásztor Sándor, Péntes Imre, Pfinn István, dr. Reichardt Tamás, Réh István, Rauscher Béla, Sövegjáró Jánosné, Schweighardt Veremund, Schmall György, Söretz József, Szigethy Testvérek, Szalczgruber József, Szakolczay Lajos, Szirbék József, Tamás Vilmos, Turján József, dr. Vass József, Veisz István, Visi József, özv. Vurczinger Józsefné, Zalai Mihály, Felsővárosi Kath. Dalárda, Esztergomi és Szombathelyi Ker. Munkásegyletlet 5—5 koronát.

Id. Almássy József, dr. Bárdos József, dr. Bierbauer Viktor, Fröschl Ferenc, Jábor István, Kelemen Béla, Knitthoffer István, Knitthoffer Károly, Konrád Kálmán, Lichtneckert Ferenc, Lukácsi Antal, Paulusz István, Richter István, Sapkás Károly, Sallay Izor, dr. Say Viktor, dr. Tóth István 4—4 koronát.

Angeli Nándor, Ackermann József, Belák Ignác, B. Gy., Ditrich Ede, Gadácsi Imre, Gottfried Dávid, Gyurkovits Alajos, Horváth István, özv. Hornik Adámné, Knazovitzky Béla, Kuthi Márton, Kiss Kálmán, Kováts Károly, Kümmel Béla, Luttor Ferenc, id. Lániczky József, Monstóki Ferenc, Mader Ferenc, Nagy József, Pacsay Fülöp, Pap Ferenc, Rostaházy János, Schlammadinger Gyula, Schneck Ferenc, Steger Péter, Szabó Károly, Szilassy Ferenc, Tóth Artur, Tujner János, Tujner Józsefné, Vadász Ferenc, Vida Ferenc 3—3 koronát.

Ifj. Antal Ferenc, Antal József, Bilkei Ferenc, Birki János, Berregi József, id. Csúcs István, Dornis István, Fister József, Felber Géza, Fűrész József, Gáncs Pál, Halász István, Halvax József, Héjj Imre, Hoffman Ferenc, Hammer Ignác, Héjj József, Horváth János, Hermann József, Janovics József, Kálmán József, özv. Knitthoffer Ferencné, dr. Kapossy Endre, Kósa Ferenc, Kálmán István, Kámmel József, Langmáhr Józsefné, Lambert Vilmos, Laczófi Jenő, Liszt János, ifj. Lániczky József, Mészáros Ferenc, Molnár Mihály, Mayer János, Markó De Marko, N. N., P. Nagy István, Nagy Mária, Cs. Nagy János, Cs. Nagy István, id. P. Nagy György, Obermayer Imre, Olasz Imre, Romsits Imre, Stolzenberger József, Schmöltz József, V. Szabó György, Töke András, Tiringner János, Viniczay Pál, ifj. Vihart István, ifj. Vihart István 2—2 koronát.

Látsis Ferenc 1.60 k.
Nyakas György 1.40 k.
Vadász György 1.20 k.

Antal Antal, Antal János, Antal János Miklós, Arany Ferenc, Arany András, Ács Ferenc, Ács István, Bogár György, Bogár Pál, Bató István, Bencsik György, Ertl János, Farkas István, Farkas Mihály, Fodor Lajos, Fekete Ferenc, özv. Faschingné, Gotthard József, Gotthard János, Helmsreitl Károly, Hegedüs Mihály, Cs. Horváth János, K. Horváth Ferenc, K. Horváth György, Horváth István, Horváth István, Hammer Mihály, Hegedüs Ferenc, Jankovits Ferenc, Jankovits István, Jankovits, Jungbluth Ferenc, Kocsis István, Knitthofer János, Kuncz András, Kuncz András, Kuncz János, Kuncz János, Kuncz József, Kuncz József, Kéri Mihály, Kálmán Imre, Kálmán Imre, Karikás Katalin, Krenicz Ignác, Keresztes Jakab, Kronhofer János, Kronhofer Jánosné, Liszits István, Lits

József, Lencsés József, id. Lits Ferenc, id. Lits Ferenc, Lőke Ferenc, Lits András, Lukács István, Molnár András, Máhr Ferenc, Molnár János, Mihályi Ferenc, Mähler Nándor, Málics Imre, Markó De Markó, Molnár István, Mészáros György, Málics József, Némethi János, Nardai Ferenc, F. Pap Imre, id. Pap János, Pap István, Pinter József, Péntes István, Potó György, Pap András, Payer Antal, Rainiss Máttyás, Radics György, Radics János, Remsei Imre, Szatmári Imre, Szabó József, Szabó András, Szabó János, Szabó Pál, Szabadi Pál, Szűcs N. V., Stolzenberger József, Tiringner Ferenc, Trukenitz Gáspár, Töke István, Tiringner János, Tiger Máttyás, Tóth Ferenc, ifj. Tóth István, Virág Ignác, ifj. Vig István, id. Vig István, Vendég Ferenc, özv. Vidovics Józsefné, Virág József, Virág Imre, Valent József, Vén József, Zsigmond György, Zámbo-Katalin. 1—1 Koronát.

A szamárköhögést

a gyermekek ezen ismert rémét a SCOTT-féle Emulzio minden esetben sikeresen gyógyítja. A SCOTT-féle Emulzio a legjobb szer gyenge, beteges gyermekek gyógyítására, kiknek gyorsan visszaadja

rózsák kerek arcukat.

Rendkívüli gyógy sikere és erősítő hatása abban leli magyarázatát, hogy a legjobb, legtisztább és leg hatásosabb anyagokból állítják össze, melyek a SCOTT-féle eljárás folytán izletes, könnyen emészthető Emulsióvá válnak.
— A SCOTT-féle Emulsió felnőtteknek s agoknak ép-oly-jó és hatásos, mint gyermekeknek.
Egy eredeti üveg ára 2-K. 60. fillér.
Kapható minden gyógyszertárban.

Az Emulsió vásárlásánál a SCOTT-féle mádjazó-véd-jegyet — a halasú — körkint ügyeltembe venni.

— **Öngyilkos.** Még java férfiorát élte Horváth Sándor abai földmives, máris megújta életét. Tegnap délután önkézevel vágta el életének fonálát. Revolvért szegezett fejének s egy durranás után szétroncsolt fövel zuhant a földre. Tettenék okát nem tudják. Mi tudjuk. Az Istenben vetett hit és bizalom nem volt meg benne, hogy megnyugtassa háborgó lelkét.

— **A rendőrök ellen.** Mindgyakoribb a rend őreinek megtámadatása hivatalos szolgálataik teljesítése közben. A multkor adtnak hírt róla törvényszéki rovatban a rendőri közege megtámadatásáról, s tegnapelőtt egy újabb esetet szolgáltatott a kezünkbe. Szabó Imre és Tóth József városi rendőrök a vasuti pályaudvar közelében őrizték ellen a közbiztonságot, mikor ékelen lár-mát hallottak. 5 legény, névleg Skuklik Antal, Virág István, Pálka Imre, Szentes István és Mágó József téglyáryi munkások csapták a lár-mát, kiknek leszerelésére a rendőrök azonnal intézkedtek. Csendre intették őket. Háromszoros intelem sem használt sőt durva szavakat vágtak oda a rendőröknek. Majd karókhöz és kövekhez nyultak a rendőrök bántalmazására. Harc keletkezett köztük, minek eredményeképpen a rendőrök a három főhóst, Virágot, Skuklikot és Opálkát letartóztatták. Maült törvényt feleltük a rendőrség s őket egyenként 50—50 korona pénzbüntetésre ítélte. Virág és Szentes azonfelül 70—70 korona pénzbüntetést kapott.

— **Tűz.** Báró Springer Mária Adonyhoz tartozó csongrádpusztai uradalmában tűz pusztított a napokban. A csakhamar elharapódzó tűzvész tönkre tette a termés egy részét, azonfelül a gazdasági felszerelés, gépek, amik szintén a veszedelmes elem áldozatául estek. A tűz okát meg ezideig homály fedi. A tetemes kár biztosítás útján megtérül. — Felsőbesnyő pusztán szintén tűz volt. A cselédek sertés óját emész-tette fel a tűz. Mintegy 40 darab sertés bengett.

— **Rendőri hírek.** Klér György (Gyümlöcs-utca 40.) ácsiparost a rendőri hatóság 25 korona pénzbüntetésre ítélte amiatt, hogy segédjét munkakönyv nélkül fogadta fel. — Hári János cipész szökött tanoncokat alkalmazott. 12 korona büntetést kapott.